

Донесли тавата съ баничките. Тѣ били още топли. Хапналъ царьтъ една баничка. Тя била толкова сладка, че като я изялъ, изведнажъ му станало весело и драго.

— Брей! — рекълъ той. — За пръвъ пжтъ ямъ такива банички. Я дайте още една. Тя още повече му се осладила. И тѣй не спрѣлъ, докато не изялъ всичките банички.

— Кой имъ е майсторьтъ? — попиталъ той.

Довели момчето.

— Ти ли?

— Азъ, царю честити!

— Да живѣешъ! Голѣмъ майсторъ си! Всичките ги изядохъ!

Чудо банички!

— Вѣрно е, царю честити! Сладки сж баничките. Ама и ти излѣзе лакомичккъ!

Засмѣлъ се царьтъ.

— Добъръ момкъкъ си ти. Я кажи каква награда искашъ!

— Нищо, царю честити! Искамъ само да не се гнѣвишъ толкова и на обушаря да простишъ. И за обущата да не жалишъ. Все ще влѣзатъ въ работа. Все ще станатъ нѣкому. Ако не на тебе, на мене!

Засмѣлъ се още царьтъ, простилъ на обушаря, а на умното сладкарче подарилъ златните обуша и го взелъ при себе си въ палата.

Емиль Кораловъ

